

længe Debatten derom. Jeg henviser til den omhyggelige Forhandling, der blev ført mellem det ærede Medlem og den højtærede Finansminister ved Finanslovens første Behandling. Jeg tror ikke, at det har nogen Interesse at gentage de Betragtninger, som da blev fremsatte fra begge Sider. Det er jo klart, at Højre ogsaa under denne Debat vil fralægge sig Lod og Del i de Underskud, der have været paa de foregaaende Aars Finanslove, og det, der er paa dette Aars Finanslov. Men det kan Højre jo ikke. Højre har jo været meddelagtig i de mange Udgiftslove, som ere vedtagne i en hel Række Aar. Og naar det ærede Medlem siger, at de ville nedlægge en Protest imod den uheldige Politik, som har været ført her i Landet i de sidste 10 Aar, saa kan det ikke nytte, at man vil fralægge sig sin Del af Ansvar for de vedtagne Love, som i saa overordentlig Grad have bidraget til det Underskud, som findes ikke blot paa dette Finanslovsforslag, men ogsaa paa de tidligere Finansbudgetter. Maalet er fuldt for Højre, siger det ærede Medlem. Højre kan ikke længere se rolig til, men naar Højre har rettet dette Angreb, saa er det uden nogen som helst politisk Bagtanke, og det er ikke noget personligt Udfald mod noget af Ministeriets Medlemmer. Saa maa jeg rigtignok sige, at saa har Højre været ret uheldigt i sin Udtryksmaade og Udtryksform. Højres Optræden med Hensyn til Spørgsmaalet om at komme ud over den finansielle Stilling har været negativ. Det ærede Medlem siger: Ja, men Højre har jo ingen Anledning til at fremsætte Forslag, det vilde ikke være rigtigt, det vilde ikke være parlamentarisk, det maa være Regeringens Sag! Jeg maa da svare, at dette Ting har jo et Finansudvalg, som har været nedsat fra en af de første Dage, Rigsdagen har været aabnet. Det Højremindretal, jeg her forhandler med, har jo et Medlem i Folketingets Finansudvalg, som har støttet Flertallet, og som ikke heller har foretaget noget særligt Forsøg paa at give Vink i Retning af at komme ind paa en Finanspolitik, som førte til Balance. Derfor mener jeg, at Højre ikke har ganske Ret i at sige, at det er berettiget til her at holde sig tilbage og indskrænke sig til en Kritik.

Der faldt en Ytring fra det ærede Medlem, som jeg særlig vil dvæle et Øjeblik ved, og den gik ud paa, at det, som det for Højre gjaldt om, var, om ikke at komme tilbage til den Toldlov, vi havde

tidligere, saa dog at rette paa de Fejl, det ærede Medlem mener bleve begaaede ved Vedtagelsen af den nugældende Toldlov. Heri ser jeg et Fingerpeg om, hvad det er, det ærede Medlem og hans Venner tænke paa. Jeg tror ikke, at jeg tager fejl, naar jeg gaar ud fra, at Højremindretallet mener at kunne benytte den nuværende vanskelige Situation til at tvinge Regeringen og dens Venner tilbage til en Toldpolitik, som blev forladt ved den sidst vedtagne Toldlov. Men det ærede Medlem har kun givet Antydninger heraf. Naar det ærede Medlem siger, at Ulykken er, at vor Finanspolitik er ledet efter politiske Anskuelse, vil jeg sige, at Højre har ikke noget at bebrejde Venstre i saa Henseende, thi Højres Toldpolitik har i høj Grad været lige saa politisk som Venstres. Jeg gentager, hvad jeg sagde i mit første Foredrag, at det, som har Interesse for Regeringen, er ikke det, at det ærede Medlem taler mindeligt, i velvillige Vendinger om Ministeriet og forsikrer om sin Beredvillighed til at støtte Ministeriet i dets fremtidige Arbejde. Det, der for Regeringen vil have Interesse og Betydning, er at se, hvorledes det ærede Mindretal vil stille sig til de Indtægtslove, som snart komme til at foreligge for dette Ting som et Begyndelsesskridt hen imod at skabe et finansielt Balance.

Medens jeg har Ordet, skal jeg gøre et Par Bemærkninger til det første Afsnit i Betænkningen, hvori der udtales Ønsket om, — efter at der har været ført Forhandlinger med de vedkommende Ministre —, at der kan blive foretaget en Forandring i de forskellige Ministerier saaledes, at Jernbane-, Post- og Telegrafvæsenet samles under et enkelt Ministerium. Det er Udvalgets Opfattelse, hedder det, at der derved vil kunne opnaas et bedre og for Staten besparende Samarbejde mellem de nævnte Etater. Jeg skal hertil svare, at dette Forhold skal blive gjort til Genstand for nærmere Overvejelse, idet jeg dog vil gøre opmærksom paa, at Grundloven indeholder en Bestemmelse om, at det er Kongen, som fordeler Forretningerne mellem sine Ministre.

Der er endvidere i Betænkningen en Udtalelse om, at Udvalget nærer den Forventning, at Administrationen, naar Valget staar mellem indenlandsk og udenlandsk Arbejde, vil give det første Fortrinnet i alle Tilfælde, hvor det er foreneligt saavel med Hensynet til Arbejdets Kvalitet som til Statens finansielle Tarv. Hertil skal jeg svare: Ja, det er Regeringens Hensigt,